

Arrest

nr. 44 080 van 18 juni 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 maart 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. SENTÉ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 28 juli 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie en dit in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 19 augustus 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 29 september 2009 doet de echtgenoot van verzoekster aangifte van het feit dat verzoekster sinds 26 september 2009 de echtelijke woonst heeft verlaten.

Op 17 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing en wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15/12/1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten. Uit het samenwoonstverslag dd 10.12.2009 en het interview naar de hoofdverblijfplaats dd 10.12.2009, opgesteld door de politie van Sint-Jans-Molenbeek blijkt dat de betrokkene niet meer op het gezamenlijke adres te Brakel woont sedert 26.05.2009. De gegevens uit het rijksregister bevestigen dat betrokkene op 30.11.2009 afgevoerd is van ambtswege in Brakel, op 01.12.2009 een aanvraag tot inschrijving gedaan heeft in Sint-Jans-Molenbeek en sedert 05.01.2010 effectief ingeschreven staat in Sint-Jans-Molenbeek bij haar nicht, K.L..

Uit het verhoor van de echtgenoot door de cel schijnhuwelijken van de stad Gent dd. 07/01/2010 blijkt dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel, indien die er ooit al zou geweest zijn:

"Mijn vrouw woonde in Marokko, maar haar nicht S (...) was getrouwd met een ex-collega van mij, met wie ik nog bevriend ben. Ik ben met Sara in contact gekomen via hen. Het contact via mail en telefoon is begonnen in januari 2008. Ik ben een paar maanden later voor een week naar Marokko gegaan. Ik ben dan bij de ouders thuis blijven slapen en dan heb ik haar familie leren kennen. Sara was toen heel lief. Achteraf bekeken was het eigenaardig dat de moeder op het einde van de week vroeg of ik graag zou meer terugkomen. We hebben ons dus al verloofd, zodat ik haar beter kon leren kennen. De tweede keer heeft gans haar familie gelopen voor haar papieren zodat we zo snel mogelijk konden trouwen. Ik had geen gelegenheid om samen te zijn met S (...). Op het einde van de week hebben we op 13/06/2008 de huwelijksakte getekend en de dag nadien ben ik teruggekeerd naar België. We mochten zelfs na het huwelijk nog niet in dezelfde kamer slapen. Na de zomer, een paar maanden later, ben ik op een vrijdag naar daar gevlogen voor een lang weekend. Ik heb dan weer in een andere kamer moeten slapen en we hadden evenmin tijd voor elkaar. Haar moeder zorgde er altijd voor dat er familie bij was. We hebben dan eigenlijk niets aan elkaar gehad. Ik heb dan tegen de man van haar nicht S (...) gezegd dat ik niet meer wilde terugkeren als ze niet meekwam. Ik ben dan toch nog een paar keer geweest en mijn moeder is dan met me meegegaan. Ondertussen werd er al gepraat om een groot feest te geven, maar ik zei dat ik dat niet kon betalen. Ik zei tegen Sara dat ik samen met haar op hotel wilde zonder familie. We waren tenslotte al 7 maand getrouwd. Het was echter weer hetzelfde verhaal. Toen Sara (...) naar het Consulaat in Rabat ging om haar visum te krijgen, is mijn moeder met haar meegegaan om haar te steunen. Sara had intussen telkens een uitvlucht om niet op hotel te gaan met mij. We mochten van haar moeder dan plots toch samen slapen in de Marokkaanse salon, maar op aparte zetels. Er werd toen pas gesproken over onze vroegere relaties. S (...) zei dat ze een relatie van 4 jaar had gehad met een man die kinderen had. Hij woonde in Spanje en omdat ze te weten kwamen dat hij getrouwd was, heeft ze die relatie stopgezet. Ik dacht aanvankelijk dat ze zich onwennig voelde omdat we in het huis van haar ouders verbleven. Ik dacht dat het wel zou beteren als ze naar België kwam. In juni 2009 is ze naar België gekomen, nadat ik ook een ondervraging van de politie van Brakel gekregen had. We waren intussen al een jaar getrouwd en om een goede indruk te wekken en haar naar België te krijgen, heb ik toen gezegd dat we al samen sliepen. Voor ze naar hier kwam, ben ik bij Herman Decroo (burgemeester) geweest om te vragen of hij niets voor mij kon doen. Toevallig had ze een week later bericht gekregen dat ze mocht afkomen. Ik ben haar in Marokko gaan ophalen en wij zijn samen naar België gekomen. Mijn ouders stonden ons op te wachten en mijn vader was erg ingenomen met haar. Een week later waren we nog steeds niet intiem, ze was afstandelijk. Ik wilde haar niet pushen omdat ze me vertelde dat ze nog maagd was. Ze begon snel moeilijk te doen, ze maakte zelfs geen eten klaar en wilde enkel naar de winkels gaan. Ze had nooit genoeg. Ik heb al mijn geld opgedaan aan haar kooplust. Ik had toen maar een loon van 1200 euro en betaalde al 600 euro voor vaste kosten. Ik heb elke maand geld van mijn spaarrekening moeten halen. Ze is beginnen roepen omdat ik niet meer naar de winkel wilde toen mijn maandloon op was. Ze zei dat ze mijn meid niet was, maar als ze één keer in de maand poetste was het al veel. Het was de eerste keer dat ze ontplofte en agressief was, ze begon ook te slaan. Ze kreeg dat af en toe. Drie weken nadat ze bij mij woonde, werd ze plots intiem en na twee weken was het plots weer gedaan en zei ze dat ze ziek was. Ze kreeg dan haar regels niet en we zagen dat ze zwanger was. Ze was intussen, dus voor we de eerste keer intiem waren, wel al een week naar haar tante in Brussel geweest, ze kan dus ook in die periode zwanger geworden zijn. Toen we naar zee gingen, was haar nichtje uit Brussel mee. We hadden al weinig tijd samen doorgebracht, want ze was ook al een paar dagen in Frankrijk geweest. Later werd ze nog agressiever dan ze al was omdat ze geen sportauto Audi kreeg. Ze heeft zelfs op een dag met een groot mes voor mij gestaan. Ze krabde mij en ze heeft met haar vuist in mijn gezicht geslagen. Ze begon

ook dingen kapot te gooien, ze gooide zelfs een tajine kapot op mijn voet. Als haar nichtje erbij was, werd ze nog erger. Ze leek wel gek. Ik ben altijd ijsig kalm gebleven en ik probeerde haar te kalmeren. Ik kreeg slagen in mijn gezicht en om mezelf kalm te houden, veegde ik de borden die ze stukgegooid had bijeen. Op dat moment gooide ze een volle waterfles in mijn rug. Ik moest naar adem happen en besloot een bad te nemen om te bekomen. Ze kwam ook naar boven en zei dat ze terug naar Marokko ging omdat ze niet met 'un con comme toi' wilde samenleven. Haar nichtje kwam mee naar boven en ze eiste een ticket voor Marokko omdat ze anders naar Brussel bij haar tante zou gaan wonen. Ze is dan weer beginnen meppen op mij, maar ik ben er dan zelf de man niet naar (om) op een vrouw te gaan slaan. Ik zei dat we de volgende dag een ticket zouden gaan kopen en dan sleurde ze me aan mijn haar mee naar beneden. Ik heb haar dan getoond op de computer dat het niet kon op dat moment. Om te kalmeren en te bekomen, ben ik dan 10 minuten met de auto gaan rijden en daarna heb ik alles opgekuist. Samia, het nichtje is dan teruggegaan naar haar tante. Ze stond er altijd bij als Sara stond te roepen en dan zei Samia dat ik Sara haar zin moest toegeven zodat ze zou kalmeren. We zijn dan eens naar mijn ouders gegaan en dan zei ze dat ze een BMW wilde en ze zei dat ze zou gaan werken en een lening zou aangaan om haar zelf een auto te kopen. Ik zei dat het goed was als ze dan mee de rekening betaalde. Ik werkte toen zelf bij in het weekend om rond te komen. Terwijl ik aan het rijden was, gaf ze een vuistslag tegen mijn slaap en daardoor kwamen we bijna terecht in de gracht. Ik heb haar dan gezegd dat het de laatste keer was dat ze me zo kon aanraken. Ik denk dat zij voortdurend wilde provoceren om een reden te krijgen om te scheiden. Ik heb aan Jean-François, de man van haar nicht Saloua, gevraagd of het met zijn vrouw ook zo was. Hij zei dat ze het ook moeilijk heeft gehad in het begin, maar dat ze nooit agressief is geworden. Thuis begon het spel met die ex-vriend van haar. In die periode was ze zogezegd voortdurend ziek en ik ben een paar keer met haar naar spoed gegaan omdat ze zoveel pijn had. Ik mocht niet aan haar komen 'ne me touche pas, conard' riep ze naar me. De derde keer dat ik haar naar de spoed bracht, zeiden ze dat ze haar daar zouden houden om haar voeding via een baxter te geven. Na een paar uur kwam ze weer thuis en dan werd ze weer ziek. Ik belde naar Saloua, haar nicht, om haar naar daar te sturen. Ze kon dan verzorgd worden en uitrusten want ik was 7 op 7 aan het werken. We hadden met Saloua afgesproken dat ze voor twee dagen zou gaan. Ze wilde langer blijven omdat er dan een feest was, dus ze bleef een paar dagen langer. Daarna wilde ze nog langer blijven. Ik had mijn vrouw nog niet de helft van die tijd bij mij gehad. Ze zei dat ik haar mocht komen halen als ik niet wilde dat ze nog langer bleef. Als ze daar was, is ze plots beginnen eten en ze was plots niet meer ziek. Ze had intussen 110 euro geleend van Saloua om kledij te kopen. Mijn spaarboek was intussen leeg en ik had al financiële problemen. Jean-François heeft dan aan Saloua gezegd dat Sarah terug mee naar huis moest met mij. Als ik haar ging halen, na anderhalve week, waren ze om brood en van het moment dat ze toekwam is ze weer beginnen overgeven. Jean-François zei dat het niet meer normaal was, want de dagen ervoor had ze normaal gegeten en was ze niet ziek. Ze is dan beginnen roepen en tieren zoals thuis en ze zei dat ze haar ex graag zag en dat ze met hem wilde getrouwd zijn en dat ze nooit van mij gehouden had. Ik vroeg hoe het dan kwam dat ze in verwachting was en toen zei ze dat ze aan haar moeder letterlijk gezegd had dat als ik haar zou aanraken, dat ze me zou doden. Gelukkig heb ik gereageerd zoals thuis, dat heeft Jean-François ook in zijn getuigenis gezet. In de auto zei ze ook vlak tegen mijn gezicht: 'c'est lui que j'aime, c'est mon amour'. Ik heb gezegd dat ze weer mocht uitstappen. Haar nicht Saloua was daar getuige van. Sara belde me dan 5 minuten later en dan ben ik haar toch gaan halen. Ik deed dat allemaal omdat het mijn vrouw was. De dag nadien kreeg ik telefoon van Saloua die zei dat ik moest komen omdat ze me wat dingen te vertellen had. Ze vertelde dat Sara en haar moeder de naam Younes voor mij gekozen hadden, de naam van haar ex-vriend. Ze zei ook dat Sara wist dat haar Younes in Brussel zat en dat hij van plan was daar te blijven. Ze zou ook, toen ze nog in Marokko was en al met mij getrouwd was, samen met Younes naar het strand gegaan zijn. Ze vertelde ook dat ze deed alsof ze mijn huisvrouw was, terwijl mijn eigen moeder naar mijn huis kwam om de strijk te doen. Toen ik thuiskwam, lag Sara weer in bed met haar computer op msn. Ik zei dat ze moest zeggen hoe haar ex heette en waar hij woonde. Ze loog en zei dat het een Algerijn was met de naam Yousef. Ik zei dat ik de waarheid wilde weten en dan heeft ze twee keer met haar voet in mijn gezicht gestampt. Ze stootte de trap af en zei dat ik niets over hem mocht vragen of zeggen en ze noemde me een hond. Ze heeft de gsm van 500 euro die ik voor haar gekocht had, kapot gesmeten op de grond. De enige borden die ik had, heeft ze ook kapot gesmeten. Ik zei haar te gaan wandelen en dan heeft ze een aarden kaarsenpot door het venster gegooid. Ik heb altijd hard gewerkt om een klein huisje te kunnen inrichten. Ze wilde weg naar haar tante in Brussel. Ik belde haar neef om te zeggen dat ze een raam kapot gegooid had en vroeg hem haar te komen halen zodat ze bij hem zou kunnen kalmeren. Ik had nooit over mijn problemen gepraat met mijn ouders, want ze hebben haar altijd gesteund en haar gevraagd hoe ze het stelde. Dan heb ik ze eindelijk gebeld en dan zijn ze naar mij gekomen. Toen ze Sara vroegen waarom ze dat gedaan had, zei ze dat ik haar op de zenuwen werkte. Ze is dan weer beginnen roepen. Ze had zelfs geen schaamte over wat ik gehoord had over haar ex-vriend en het feit dat ze me nooit graag gezien had. Mijn moeder

vroeg hoe ze dan in verwachting kon zijn van mij en zei dat ze dachten dat ze wel nog maagd was. Ze heeft dan op het punt gestaan mijn moeder te slaan en ze stond te roepen en ze heeft de laptop van mijn werk kapot willen gooien. Ik heb dan besloten de politie te bellen. Ze zijn langs geweest en dan ben ik mijn verhaal gaan doen en daar hebben ze een pv van opgemaakt en dan ben ik beginnen zoeken naar een advocate. Die avond is Sara vertrokken naar Brussel en dan ben ik haar nog gaan opzoeken omdat ik niets van haar hoorde. Ze bood zelfs geen excuses aan en ze gaf me gewoon een kus op mijn wang. We hebben dan met haar tante besproken dat ze terug zou gaan naar Marokko. Ze zou een paar dagen later vertrekken, ik heb geld voor een ticket gegeven, maar het werd met de kaart van haar tante betaald. Toen bleek dat ze niet naar Marokko vertrokken was, maar haar tante wel. Ze waren dan al bij de advocaat geweest, daar wist ik op dat moment niets van."

Uit dit alles blijkt dat de betrokkene er niet op gericht was om een duurzame levensgemeenschap op te richten, maar er enkel op gericht was om verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, verbonden aan de staat van gehuwde. Aangezien er geen gezamenlijke vestiging meer is en absoluut geen sprake meer is van een gezinscel, wordt het recht op verblijf van betrokkene dan ook ingetrokken...."

2. Rechtspleging

In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te willen nietig verklaren evenals de uitvoeringsbesluiten die hieraan verbonden zijn.

De Raad stelt echter vast dat het beroep tot nietigverklaring enkel gericht is tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 februari 2010, zodat de Raad zich dan ook dient te beperken tot het onderzoek van de wettigheid van de aangevochten beslissing en aldus slechts uitspraak zal kunnen doen over deze beslissing en bijgevolg niet bevoegd is om de verbonden uitvoeringsbesluiten al dan niet nietig te verklaren zonder dat hiertegen een beroep tot nietigverklaring werd ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"(...)

De gemachtigde ambtenaar van de minister besliste op basis van een samenwoningverslag dd. 10.12.2009 en een interview naar de hoofdverblijfplaats dd. 10.12.2009, dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Verder baseert de Dienst Vreemdelingenzaken zich op het verhoor van de echtgenoot door de cel schijnhuwelijken van de stad Gent dd. 07.01.2010 dat er evenmin sprake is van een gezinscel, indien die er ooit al zou geweest zijn.

Een grondig onderzoek van de concrete situatie van verzoekster is echter niet gevoerd. Dit blijkt uit de afwezigheid van een verhoor van verzoekster. Verzoekster was ook niet op de hoogte van het verhoor van haar echtgenoot door de cel schijnhuwelijken van de stad Gent.

Uit dat verhoor blijkt dat de echtgenoot van verzoekster op de hoogte was van de zwangerschap van verzoekster, en dat er relatieproblemen waren, en hoewel verzoekster ten stelligste betwist dat zij agressief was tegen haar echtgenoot, was er minstens sprake van echtelijk geweld. Het was verzoekster die door haar echtgenoot werd uitgebuit als ware zij zijn dienstmeid, waarbij hij zich agressief uitte jegens haar. De echtgenoot zette ten slotte verzoekster op 26.09.2009 zonder meer letterlijk aan de deur.

De gemachtigde van de minister heeft geen enkel onderzoek verricht naar de concrete omstandigheden van de situatie. Dit terwijl er duidelijke indicaties waren van echtelijk geweld met de verzwarende omstandigheid dat verzoekster zwanger was. Het standpunt van verzoekster is in deze onbekend. Evenmin werd aan verzoekster kenbaar gemaakt dat er een onderzoek ter beëindiging van haar verblijfsrecht lopende was.

Uit de motivering van de beslissing blijkt duidelijk dat bij de totstandkoming geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd naar de feiten en belangen van de verzoekster.

Op de beslissende overheid rust met name de verplichting zich te houden aan de principes van behoorlijk bestuur, en in die zin dient de besluitvorming op deugdelijke wijze gevoerd te worden.

Aangezien de motivering van de beslissing absolute abstractie maakt van de situatie in hoofde van verzoekster, met name geen gewag maakt van een verhoor/verklaring van verzoekster, noch van een onderzoek naar de medische situatie van verzoekster (zwangerschap) en dat zij zich in een bijzonder kwetsbare positie bevindt, blijkt dat het dossier niet volledig en met de nodige zorgvuldigheid onderzocht werd.

De overheid dient haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te breiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid ertoe zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Vooraleer te beslissen dient een bestuur volledig te zijn ingelicht over de belangrijke gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden.

Voor de volledigheid merkt verzoekster op dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 17.02.2010 in haar motivering vermeldt dat verzoekster niet meer zou wonen op het gezamenlijke adres te Brakel, en dit sedert 26.05.2009. Dit is op zich uiterst merkwaardig daar verzoekster pas naar België is gekomen tijdens de maand juli 2009. Ook uit deze vermelde gegevens in de motivering van de beslissing blijkt dat deze niet op zorgvuldige wijze kan tot stand zijn gekomen. De beslissende overheid dient minstens met kennis van het gehele dossier een afgewogen beslissing nemen. Dit blijkt niet uit haar motivering."

In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij dat zij een zeer grondig onderzoek heeft gevoerd op basis van de elementen die haar ter kennis werden gebracht. Voorts stelt de verwerende partij dat de vereiste eerbiediging van de hoorplicht niet relevant is omdat aan verzoekster geen tekortkomingen worden ten laste gelegd. De beslissing houdt slechts een beoordeling van de verblijfstoestand in. Ze stelt dat niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van de openbare dienst aan de betrokken beslissing ten grondslag ligt maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Volgens de verwerende partij geldt bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening de hoorplicht niet. Voorts stelt de verwerende partij dat het bevreemdend is dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk zou zijn misbruikt, mishandeld en op straat gezet door haar echtgenoot, hiervan nooit klacht heeft ingediend of melding heeft gemaakt. Het is daarentegen de echtgenoot die klacht heeft neergelegd. Verder wijst de verwerende partij erop dat de verklaringen van de echtgenoot ondersteund worden door de verklaringen van verzoeksters eigen nicht. De verwerende partij is van oordeel dat verzoeksters huidige verklaringen zeer ongeloofwaardig zijn en dat indien verzoekster zich in een schrijnende situatie van echtelijk geweld zou hebben bevonden van haar kon worden verwacht dat zij zich als een zorgvuldige en diligente rechtzoekende gedraagt en dat zij de vermeende feitelijkheden zou aanklagen. Ze meent dan ook dat verzoekster onzorgvuldig is geweest en dat zij haar eigen nalatigheid niet kan doorschuiven naar de verwerende partij. De vermelding van de verkeerde datum in de bestreden beslissing is duidelijk een materiële vergissing, aldus de verwerende partij.

In haar repliekmemorie repliceert verzoekster als volgt:

"De verweerster stelt dat uit de stukken van het administratief dossier en uit de zeer uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing afdoende blijkt dat de administratie zeer grondig onderzoek heeft gevoerd op basis van de elementen die haar ter kennis zijn gebracht en dat zij niet kan voorhouden dat zij had moeten worden gehoord.

De concludante houdt echter vol dat uit het dossier van verweerster niet blijkt dat er een grondig onderzoek is gebeurd naar de concrete situatie van de concludante en haar echtgenoot. De gemachtigde ambtenaar van de minister besliste enkel en alleen op basis van een samenvoerend verslag dd. 10.12.2009 en een interview naar de hoofdverblijfplaats dd. 10.12.2009, dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Verder baseerde de Dienst Vreemdelingenzaken zich op het verhoor van de echtgenoot door de cel schijnhuwelijken van de stad Gent dd. 07.10.2010 dat er evenmin sprake was van een gezinscel.

De afwezigheid van een verhoor van concludante is slechts een indicatie van het feit dat de verweerster niet zorgvuldig onderzoek voerde naar de situatie van concludante.

De concludante wijst erop dat uit het verhoor van de echtgenoot van concludante duidelijk blijkt dat hij op de hoogte was van de zwangerschap van concludante, en dat er relatieproblemen waren. Daar waar

verweerster stelt op basis van de elementen die haar ter kennis gebracht zijn een grondig onderzoek te hebben gevoerd, lijkt dit toch niet redelijk aan te nemen. De verweerster was immers op de hoogte dat concludante zwanger was. Dat concludante in die omstandigheid vrijwillig de samenwoning zou hebben verbroken, lijkt op zijn minst merkwaardig.

Het is klaar dat een zwangere vrouw weinig belang heeft bij het verlaten van de echtelijke woning, tenzij zij hiertoe gedwongen werd.

Uit de elementen die verweerster ter kennis waren gebracht was eenvoudig af te leiden dat dit dossier minstens een duidelijke indicatie van een schrijnende situatie inhield.

De enige elementen waarmee verweerster heeft rekening mee gehouden kwamen eenzijdig van de zijde van de echtgenoot van concludante, zijnde zijn verklaring en de verklaring van de nicht van concludante. Aan deze verklaringen hechtte verweerster zonder enig ander nuancerend onderzoek zodanige geloofwaardigheid dat deze leidden tot de weigering van het verblijf van concludante. Noch het relaas van concludante werd gepeild, noch de situatie waarin zij zich bevond werd door verweerster onderzocht.

De stelling van verweerster dat haar gemachtigde enkel rekening kan houden met de gegevens die hem ter kennis waren op het ogenblik van de beslissing, invullende, blijkt dat de verweerster met de haar ter kennis gebrachte hierboven vermelde gegevens geen rekening heeft gehouden, en dus onzorgvuldig tewerk is gegaan.

Het weze in deze opgemerkt dat de verklaring van de nicht van concludante (stuk 1 verweerster) gedateerd werd op 03.01.2009, datum waarop concludante zich nog niet op het Belgische grondgebied bevond. De concludante is pas op 28.06.2009 naar België gekomen. Uit het begeleidende email- bericht dat aan het stuk is gehecht, blijkt dat deze persoon blijkbaar een goede relatie had met de echtgenoot van concludante, die haar op 26.09.2009 van de ene dag op de andere aan de deur zette. Bovendien verblijft deze nicht van concludante in Frankrijk en heeft zij de situatie van samenleven van het echtpaar nooit kunnen aanschouwen. De concludante betwist ten stelligste de inhoud van dit schrijven. Dat dit document werd opgesteld 'pour les besoins de la cause' is niet ondenkbaar. De gemachtigde van verweerster kan niet zorgvuldig optreden als zij haar redenering enkel en alleen steunt op basis van eenzijdige en ongeloofwaardige verklaringen van de zijde van de echtgenoot en zijn entourage.

Het is in die zin ook niet belangrijk te weten dat de echtgenoot van deze getuige-nicht van concludante gehuwd is met de kameraad/collega van de echtgenoot van concludante.

Met betrekking tot de beweerde materiële vergissing ivm de vermelding van verweerster dat concludante de echtelijke woning verlaten heeft op 26.05.2009, stelt concludante enkel dat dit opnieuw wijst op het zorgvuldig afwegen van de gegevens uit het administratieve dossier. De concludante betwist dat zij stelt dat zij haar middelen louter op basis van deze materiële vergissing heeft opgebouwd."

Uit verzoeksters uiteenzetting blijkt duidelijk dat zij de schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert daar zij van oordeel is dat zij eerst had moeten worden gehoord aangaande de beweringen van haar echtgenoot.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat er vastgesteld is dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Ter staving van dit determinerend motief verwijst de verwerende partij naar een samenwoningverslag d.d. 10 december 2009 en een interview naar de hoofdverblijfplaats van diezelfde dag opgesteld door de politie van Sint-Jans-Molenbeek, alsook naar de gegevens uit het rijksregister welke bevestigen dat verzoekster van ambtswege is afgevoerd en naar de aanvraag tot inschrijving van verzoekster in Sint-Jans-Molenbeek op het adres van haar nicht. Deze stukken zijn allen terug te vinden in het administratief dossier. Verzoekster betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar verwijst naar het feit dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de eenzijdige verklaringen van haar echtgenoot, zonder dat zij zich heeft kunnen verdedigen of dat haar standpunt gehoord werd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt vast dat de bestreden beslissing is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatering vatbaar is, met name de vaststelling dat verzoekster niet meer gevestigd is bij haar echtgenoot, hetgeen zoals voormeld overigens niet betwist wordt door verzoekster. Verzoekster diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om haar standpunt ter zake naar voor te brengen (RvS 22 maart 1996, nr. 58 737).

Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoekster niet aantoont welk belang zij heeft bij dit middel nu de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat zij en haar echtgenoot niet meer gezamenlijk gevestigd zijn en zij de juistheid van dit gegeven erkent. Zo stelt zij zelf in de uiteenzetting van haar middel dat er geen gezinscel meer is ingevolge huwelijksproblemen en zij bij haar niet is ingetrokken. Waar verzoekster aanstipt dat zij niet in de mogelijkheid was om uiteen te zetten dat de verklaringen van haar echtgenoot onjuist zijn, dat zij de echtelijke woning niet verlaten heeft maar dat zij daarentegen buiten gezet werd en dat zij het slachtoffer is geweest van echtelijk geweld en dat zij zich in een kwetsbare situatie bevindt (medische situatie ingevolge haar zwangerschap), dient te worden opgemerkt dat de vraag wie er aan de basis lag van de huwelijksproblemen en hoe er precies een einde kwam aan de gemeenschappelijke vestiging evenwel zonder belang is. Het bestuur diende niet te verifiëren wie schuldig was aan de beëindiging van een gezamenlijke vestiging, doch diende slechts te onderzoeken of er nog een gezamenlijke vestiging was. Ook wat betreft verzoeksters bemerking in haar repliekmemorie dat haar niet welke de verklaringen van haar echtgenoot bevestigt, een goede relatie heeft met haar echtgenoot en dat deze niet in Frankrijk woont en nooit de situatie van het samenlevende echtpaar heeft kunnen aanschouwen, merkt de Raad op dat dit argument niet relevant is nu, zoals reeds voormeld, verzoekster de juistheid van het gegeven dat er geen samenwoning meer is en geen gezamenlijke vestiging meer is, erkent.

In zoverre verzoekster lijkt aan te voeren dat er *in casu* voldoende aanwijzingen waren waaruit kon afgeleid worden dat zij zich in een bijzondere schrijnende situatie bevond of mogelijks kon bevinden en misschien op deze wijze wil aantonen dat er toepassing diende gemaakt te worden van een uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet (met name een bijzonder schrijnende situatie zoals bv. het slachtoffer te zijn geweest van echtelijk geweld), merkt de Raad dat er zich geen enkel element in het administratief dossier bevindt dat er op zou kunnen wijzen dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld. Bovendien brengt verzoekster ook geen enkel stuk bij ter staving van haar bewering. Verzoekster toont niet aan dat zij ooit een klacht heeft ingediend tegen haar echtgenoot wegens echtelijk geweld. Evenmin kan uit het feit dat een zwangere vrouw de echtelijke woning verlaat een indicatie van echtelijk geweld worden afgeleid. Aldus toont verzoekster met haar gratuite beweringen niet aan dat het bestuur onzorgvuldig is geweest.

Waar verzoekster nog opmerkt dat de bestreden beslissing vermeldt dat ze niet meer op het gezamenlijke adres woont sedert 26 mei 2009 terwijl zij pas in juni 2009 naar België is gekomen en dit aldus wijst op een onzorgvuldigheid, is de Raad echter van oordeel dat het een louter materiële vergissing betreft. Bovendien is de vermelding van de datum niet essentieel en kan dit als een overtollig motief gezien worden. Determinerend is dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, hetgeen niet betwist wordt door verzoekster. Voorts staat verder in de bestreden beslissing duidelijk te lezen dat verzoekster op 1 december 2009 een aanvraag tot inschrijving heeft gedaan in Sint-Jans-Molenbeek en dat zij sedert 5 januari 2010 effectief in Sint-Jans-Molenbeek is ingeschreven op het adres van haar nicht.

Verzoekster toont met haar argumentatie niet aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op grond van een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van dit middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“(…)

De beslissende overheid dient haar besluiten goed te motiveren: de feiten dienen te kloppen en de motivering dient logisch en begrijpelijk zijn. Volgens de motivering van de beslissing dd. 17.02.2010 lijkt de beslissende overheid in haar beslissing geen steun te vinden in de aangehaalde feiten.

De bestreden beslissing motiveert enkel als volgt:

Artikel 42quater §1, 40 van de Wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten. Uit het samenwoningverslag dd. 10.12.2009 en het interview naar de hoofdverblijfplaats dd. 10.12.2009, opgesteld door de politie van Sint-Jans-Molenbeek blijkt dat betrokkene niet meer op

het gezamenlijke adres te Brakel woont sedert 26.05.2009. De gegevens uit het rijksregister bevestigen dat betrokkene op 30.11.2009 een aanvraag tot inschrijving gedaan heeft in Sint-Jans-Molenbeek en sedert 05.01.2010 effectief ingeschreven staat in Sint-Jans-Molenbeek bij haar nicht, K.L.

Uit het verhoor van de echtgenoot door de cel schijnhuwelijken van de stad Gent dd. 07.01.2010 blijkt dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel indien er ooit sprake zou geweest zijn: (citaat verhoor echtgenoot).

Uit deze motivering blijkt niet dat de gemachtigde van de minister op de hoogte was van de gehele situatie van verzoekster, en dat zij de situatie van verzoekster nader heeft onderzocht.

Verzoekster is van mening dat de Belgische Staat in elk geval dient te motiveren waarom zij van mening is dat het niet zou gaan om een schrijnend geval, gezien de mogelijkheid om af te zien van een beslissing van weigering van verblijf.

*De beslissing is daarom in strijd met de motiveringsplicht, meer bepaald met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook met art. 62 van de Wet van 15.12.1980.
(...)”*

In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij als volgt:

“In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het motiveringsbeginsel’. Zij verwijst daartoe naar de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79. 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948. 18.11.1993. Arr. R.v.St. 1993. z.p.: Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar verblijfsrecht werd beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters tweede middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Slechts ondergeschikt, in antwoord op verzoeksters concrete beschouwingen, laat de verwerende partij nog het volgende gelden.

Verzoekster is kennelijk de mening toegedaan dat er in de bestreden beslissing had moeten worden gemotiveerd waarom het in casu niet zou gaan om een schrijnend geval conform artikel 42quater §4, 4° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid enkel rekening kan houden met de gegevens die hem ter kennis waren op het ogenblik van de beslissing.

Verwerende partij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 30.005 dd. 17.07.2009)

“De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker op enig ogenblik voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid op de hoogte stelde van het feit dat hij weliswaar geen gezinscel meer vormde met zijn echtgenote maar toch van oordeel was dat hij kon genieten van een verder en autonoom verblijfsrecht omdat hij het slachtoffer was van huiselijk geweld of dat een andere bijzonder schrijnende situatie zich voordeed. Verzoeker ontkent bovendien niet dat deze verplichting op hem rustte en verwijst in zijn repliekmemoirie zelfs uitdrukkelijk naar het feit dat de bevoegde minister in antwoord op een parlementaire vraag stelde dat het familielid dat het huishouden verlaat wel het initiatief moet nemen om het behoud van het verblijf aan te vragen en de redenen hiervoor aan te tonen. Er kan bijgevolg niet ingezien worden hoe verweerder — nu verzoeker zelf in gebreke bleef om zijn standpunt en de volgens hem dienstige inlichtingen over te maken rekening kon houden met verzoekers visie bij het nemen van de bestreden beslissing. (...) Het is niet kennelijk onredelijk om, gelet op het feit dat geen echt gegeven beschikbaar was waaruit een duidelijke aanwijzing kon afgeleid worden, dat verzoeker zich in een “bijzonder schrijnende situatie” bevond of slachtoffer was van “huiselijk geweld” geen toepassing te maken van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Door opnieuw, nadat de bestreden beslissing werd genomen, aan te geven dat hij de feiten anders apprecieert, toont verzoeker verder geen schending van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet aan en blijkt niet dat de beslissing van het bestuur tot beëindiging van het verblijfsrecht kennelijk onredelijk is.”

Verzoekster heeft niet voldaan aan de op haar rustende plicht om de gemachtigde aan de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in te lichten over de eventuele feiten die een schrijnende situatie of huiselijk beeld konden verantwoorden. Aangezien deze verplichting op verzoekster rustte kan zij niet verwijten aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat hij met het vermeend huiselijk geweld geen rekening heeft gehouden.

De beslissing werd zeer uitvoerig gemotiveerd op basis van de elementen waarover de gemachtigde beschikte. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Met verwijzing naar de repliek op het eerste middel dient andermaal te worden vastgesteld dat verzoekster zelf duidelijk nalatig is geweest, doch dat zij de gevolgen daarvan niet kan doorschuiven naar de verwerende partij.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

In haar repliekmemoirie repliceert verzoekster als volgt:

“Volgens de motivering van de beslissing dd. 17.02.2010 lijkt de beslissende overheid in haar beslissing geen steun te vinden in de aangehaalde feiten.

De verweerder beweert dat zij heeft voldaan aan haar formele en materiele motiveringsplicht

De bestreden beslissing motiveert enkel als volgt:

Artikel 42quater §1, 4 van de Wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten. Uit het samenwonenverslag dd. 10.12.2009 en het interview naar de hoofdverblijfplaats dd. 10.12.2009, opgesteld door de politie van Sint-Jans-Molenbeek blijkt dat betrokkene niet meer op het gezamenlijke adres te Brakel woont sedert 26.05.2009. De gegevens uit het rijksregister bevestigen dat betrokkene op 30.11.2009 een aanvraag tot inschrijving gedaan heeft in Sint-Jans-Molenbeek en sedert 05.01.2010 effectief ingeschreven staat in Sint-Jans-Molenbeek bij haar nicht, K.L.

Uit het verhoor van de echtgenoot door de cel schijnhuwelijken van de stad Gent dd. 07.01.2010 blijkt dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel, indien er ooit sprake zou geweest zijn: (citaat verhoor echtgenoot).

Uit deze motivering blijkt niet dat de gemachtigde van de minister op de hoogte was van de gehele situatie van concludante, en dat zij de situatie van concludante nader heeft onderzocht.

Rekening houdend met het feit dat de gemachtigde van verweerder op de hoogte was van een schrijnende situatie zoals hierboven sub randnr. 8 en 9 is uiteengezet, handhaaft concludante haar standpunt dat de Belgische Staat in elk geval dient te motiveren waarom zij van mening is dat het niet zou gaan om een schrijnend geval, gezien de mogelijkheid om af te zien van een beslissing van weigering van verblijf.

De beslissing is daarom in strijd met de motiveringsplicht, meer bepaald met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook met art. 62 van de Wet van 15.12.1980."

Uit de verwijzingen in haar uiteenzetting van haar tweede middel naar de "artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en art. 62 van de Wet van 15.12.1980" blijkt dat verzoekster de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekster toont geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

In wezen voert verzoekster door inhoudelijk kritiek te leveren op de motieven van de bestreden beslissing de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101 624).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet dat stelt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

De Raad verwijst naar de relevante stukken van het administratief dossier, met name het uittreksel van het Rijksregister aangaande de woonplaats van verzoekster, het samenwoonstverslag van 10 december 2009 en het interview van 10 december 2009. Op basis van deze stukken uit het administratief dossier stelde de verwerende partij vast dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De Raad stelt aldus vast dat de feiten op basis waarvan de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen steun vinden in het administratief dossier. De Raad benadrukt dat verzoekster haar verblijf van meer dan 3

maanden heeft verkregen in functie van haar toenmalige Belgische echtgenoot. Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om dit verblijfsrecht te beëindigen indien er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging, wat *in casu* het geval is en wat geenszins door verzoekster wordt betwist daar zij zelf aangeeft de echtelijke woning te hebben verlaten. De Raad concludeert dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing binnen haar wettelijke bevoegdheid is gebleven en bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster beroept zich echter op de uitzondering zoals beschreven in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en welke als volgt luidt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

4° hetzij bijzondere schrijnende situaties die dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° en 2° het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verzoekster voert de schending aan van het voormelde artikel daar zij meent dat er voldoende aanwijzingen waren waaruit kon afgeleid worden dat zij zich in een bijzondere schrijnende situatie bevond of mogelijks kon bevinden. In deze volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel welk hier integraal wordt hernomen. Verzoekster kan zich maar beroepen op artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet indien zij aantoont dat zij onder deze wet bepaalde uitzonderingsvoorwaarde valt alsook dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens zijn verblijf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel, dat zij beschikt over een ziekteverzekering die alle risico's in België dekt of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij zich daadwerkelijk in de uitzonderingssituatie bevindt van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, noch toont zij aan dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel, dat zij beschikt over een ziekteverzekering die alle risico's in België dekt of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing behept is met een onwettigheid.

De bestreden beslissing is gebaseerd op alle relevante en juiste feiten en vermeldt de juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen. De motivering blijkt de beslissing te kunnen dragen en is bijgevolg afdoende en deugdelijk. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van “artikel 42 quater §4, 4° van de Wet van 15.12.1980”.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“(…)

Art. 42quater § 4 Vreemdelingenwet richt zich tot echtgenoten of partners die tengevolge van een einde aan de relatie hun verblijfsrecht dreigen te verliezen, doch die zich in een bijzonder schrijnende situatie bevinden waardoor de intrekking van hun verblijfstitel onrechtvaardig wordt geacht, bijvoorbeeld indien de betrokken vreemdeling tijdens het huwelijk of partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

De toepassing van art. 42quater § 1 VW kan dus niet gebeuren zonder inachtneming van §2 tem. 4, hypothese waarin de beëindiging van het verblijfsrecht van het betrokken familielid door de wetgever onrechtvaardig werd geacht. Dit is zeker niet geoorloofd wanneer in het dossier aanwijzingen zijn dat er mogelijk uitzonderlijke omstandigheden bestaan.

In casu waren er voldoende aanwijzingen aanwezig waaruit kon afgeleid worden dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond of mogelijk kon bevinden, zonder dat de toepassing van art. 42quater §4 4 VW werd nagegaan. Deze schrijnende situatie bestond erin dat verzoekster slachtoffer is geworden van gedragingen van haar echtgenoot, en dat zij zwanger zijnde terwijl hij hiervan op de hoogte was van de ene dag op de andere door haar echtgenoot aan de deur werd gezet.

Uit deze handelingen van de echtgenoot, gevolgd door zijn dagvaarding in echtscheiding dd. 15.12.2009, gevolgd door zijn verklaringen op 07.01.2010, kan verzoekster zich niet van het vermoeden ontdoen dat haar echtgenoot de beslissende overheid tracht te overtuigen haar uit het land te zetten, zodat hij kan ontsnappen aan zijn verplichtingen als echtgenoot, en aan de gevolgen die zijn vaderschap met zich mee zal brengen. Het kan niet zijn dat een echtgenoot wordt beloond voor zijn onrechtvaardig optreden. Indien de Belgische Staat op basis van de eenzijdige handelingen van een echtgenoot zonder meer kan beslissen tot beëindigen van een verblijfsrecht, zou men een soort van feitelijke eenzijdige verstoting in ons rechtssysteem invoeren. Het zou in dat geval voor iedere echtgenoot die gehuwd is met een persoon met een tijdelijk verblijfsrecht, volstaan zich te misdragen en ervoor te zorgen dat zijn echtgenote de samenwoning verbreekt, zodat deze echtgenote haar verblijfsrecht verliest.

De gemachtigde van de minister had zijn controlebevoegdheid kunnen aanwenden om na te gaan of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie. Dit terwijl uit het verhoor van de echtgenoot wel degelijk indicaties aanwezig waren van mogelijk familiaal geweld.

*De wetgever stelt hier ten exemplatieve titel echtelijk geweld voorop. Algemeen beoogt de wetgever hierbij elke schrijnende situatie die bestaat uit een onrechtvaardige toestand.
(...)”*

In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij als volgt:

“In een derde en laatste middel acht verzoekster artikel 42quater §4. 4° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden.

Andermaal uit verzoekster dezelfde kritiek, met name meent zij dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met haar beweerde ‘schrijnende situatie’. Zij stelt dat er ‘voldoende aanwijzingen aanwezig waren waaruit kon afgeleid worden dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond’.

De verwerende partij verwijst naar haar repliek op het eerste en tweede middel van verzoekster.

Geenszins waren er ‘voldoende aanwijzingen waaruit kon afgeleid worden dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond’, wel integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het eerder verzoeksters echtgenoot is die zich in een schrijnende situatie bevond!

De verklaringen van verzoeksters echtgenoot worden bovendien - anders dan de beweringen van verzoekster zelf- ondersteund door getuigen, met name de nicht van verzoekster. (stuk 1)

Zo verzoekster had gewenst dat er een onderzoek conform art. 42 quater §4. 4° voormeld zou zijn gevoerd, dan had zij - hetgeen zeker van haar kan worden verwacht - haar vermeend schrijnende situatie dienen kenbaar te maken. Zoals ook blijkt uit hoger geciteerde rechtspraak (zie repliek op het tweede middel) draagt verzoekster daarvoor de verantwoordelijkheid.

Zij heeft dit echter nagelaten en komt thans na beëindiging van haar verblijfsrecht voor het eerst naar voor met allerlei beweringen.

Verzoeksters beschouwingen zijn dan ook allerm minst ernstig.

Op basis van de gegevens waarover de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel beschikte hij het nemen van de bestreden beslissing, blijkt evenwel dat deze terecht tot stand is gekomen.

Uit het administratief dossier bleek geenszins dat het verzoekster was die zich in een schrijnende toestand conform art. 42 quater voormeld zou bevonden hebben, wel integendeel.

Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Het middel kan niet worden aangenomen.”

In haar repliekmemoirie repliceert verzoekster als volgt:

“De verweerster werpt op dat er “geenszins voldoende aanwijzingen waren waaruit kon afgeleid worden dat concludante zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond”.

Bezwaarlijk kan echter gesteld worden dat er geen aanwijzingen in die richting zouden zijn. De concludante verwijst hiervoor naar hetgeen zij onder haar eerste middel heeft uiteengezet (randnr. 8 en 9).

Art. 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet richt zich tot echtgenoten of partners die tengevolge van een einde aan de relatie hun verblijfsrecht dreigen te verliezen, doch die zich in een bijzonder schrijnende situatie bevinden waardoor de intrekking van hun verblijfstitel onrechtvaardig wordt geacht, bijvoorbeeld indien de betrokken vreemdeling tijdens het huwelijk of partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

De toepassing van art. 42quater § 1 VW kan dus niet gebeuren zonder inachtneming van §2 tem. 4, hypothese waarin de beëindiging van het verblijfsrecht van het betrokken familielid door de wetgever onrechtvaardig werd geacht. Dit is zeker niet geoorloofd wanneer in het dossier aanwijzingen zijn dat er mogelijks uitzonderlijke omstandigheden bestaan.

De verweerster stelt vervolgens dat het concludante is die nalatig en onzorgvuldig zou zijn geweest door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet te hebben ingelicht over de schrijnende situatie waarin zij zich bevond. Nochtans legt de toepassing van art. 42quater §4 4° van de Vreemdelingenwet niet op dat personen die hun recht op verblijf dreigen te verliezen de beslissende overheid vooraf op de hoogte dienen te stellen van de schrijnende situatie waarin zij zich bevinden.

In casu waren er voldoende aanwijzingen aanwezig waaruit kon afgeleid worden dat concludante zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond of mogelijks kon bevinden, zonder dat de toepassing van art. 42quater §4 4° VW werd nagegaan. Deze schrijnende situatie bestond erin dat concludante slachtoffer is geworden van gedragingen van haar echtgenoot, en dat zij zwanger zijnde terwijl hij hiervan op de hoogte was van de ene dag op de andere door haar echtgenoot aan de deur werd gezet. Deze aanwijzingen blijken uit de verklaringen van de echtgenoot van concludante, welke zich in het administratief dossier bevinden.

Uit deze handelingen van de echtgenoot, gevolgd door zijn dagvaarding in echtscheiding dd. 15.12.2009, gevolgd door zijn verklaringen op 07.01.2010, kan concludante zich niet van het vermoeden ontdoen dat haar echtgenoot de beslissende overheid tracht te overtuigen haar uit het land te zetten, zodat hij kan ontsnappen aan zijn verplichtingen als echtgenoot, en aan de gevolgen die zijn vaderschap met zich mee zal brengen. Het kan niet zijn dat een echtgenoot wordt beloond voor zijn onrechtvaardig optreden. Indien de Belgische Staat op basis van de eenzijdige handelingen van een echtgenoot zonder meer kan beslissen tot beëindigen van een verblijfsrecht, zou men een soort van feitelijke eenzijdige verstoting in ons rechtssysteem invoeren. Het zou in dat geval voor iedere echtgenoot die gehuwd is met een persoon met een tijdelijk verblijfsrecht, volstaan zich te misdragen en ervoor te zorgen dat zijn echtgenote de samenwoning verbreekt, zodat deze echtgenote haar verblijfsrecht verliest.

De gemachtigde van de minister had zijn controlebevoegdheid kunnen aanwenden om na te gaan of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie. Dit terwijl uit het verhoor van de echtgenoot wel degelijk indicaties aanwezig waren van mogelijk familiaal geweld. De wetgever stelt hier ten exemplatieve titel echtelijk geweld voorop. Algemeen beoogt de wetgever hierbij elke schrijnende situatie die bestaat uit een onrechtvaardige toestand.”

De Raad stelt vast dat verzoekster andermaal dezelfde kritiek uit als omschreven in haar eerste en tweede middel, zodat het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel. De bespreking van het eerste en tweede middel wordt integraal hernomen.

De bestreden beslissing is genomen op basis van de juiste feitelijke gegevens die steun vinden in het administratief dossier en is eveneens wettig genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekster zelf aangeeft dat zij de echtelijke woning heeft verlaten. Zoals uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt maakt zij geenszins aannemelijk dat er indicaties in het administratief dossier aanwezig waren die wezen op het feit dat zij het slachtoffer was van echtelijk geweld. Een schending van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU